

[Glistrup]

kr., altså med andre ord: man skulle nedsætte skatterne med 42 mia kr. Deraf måtte man regne med at skulle bruge de 40 mia kr. til renter og afdrag på den gæld, som man har pådraget skatteyderne, og hvor vi anstændigvis ikke kan tillade os at få den lange afstand, fra vi stifter gælden – altså nogle drager fordel af et øget forbrug – til vore børn og børnebørn skal til at indfri gælden, og derfor må vi virkelig sætte en kraftanstrengelse ind på hurtigst muligt at få indfriet denne gæld. Det er derfor jeg siger, at de 40 mia kr. bruges til statsgælden; så har vi 120 mia kr., som vi må fordele til andre udgifter. Hvis man gjorde det, så ville man komme frem til en situation, hvor vi vidste, hvordan vi skulle tilrettelægge vort skattesystem.

Når skatterne kommer bagefter, hvordan skal vi så skaffe disse 120 plus 40, i alt 160 mia kr.? Det er ganske givet, at når man skal gøre det, altså med andre ord nedskære de offentlige udgifter fra i øjeblikket at være to hundrede og et par og halvfems milliarder kroner til at være 160 mia kr. i stedet for, hvoraf en større del blev reserveret til afdrag og renter på gæld, så er der én eneste vej, man kan gå med en skattereform, og det er at lette på eksistensminimum, at bruge det meste af de 42 mia kr.s skattenedsættelse til at forhøje det skattefrie bundfradrag. Men det gør ministeren overhovedet ikke. Det eneste, han bevæger sig ind i med den nøglestørrelse både retfærdsmæssigt og administrativt, der hedder det skattefrie bundfradrag, er, at han opererer med, at de, der er formueejere, skal have en vis negativ indkomstskat.

Det, der præger ministerens forslag hele vejen igennem, er den nysocialdemokratiske – eller »sensocialdemokratiske« skulle jeg måske have sagt – tankegang, at man skal forgylde dem, der er kuponklippere, og at man søreme skal ramme hårdt ned på dem, der er arbejds lønmodtagere, dem, der virkelig gør et stykke arbejde. Det er dem, man rammer og straffer. Dér, hvor man virkelig nedsætter, det er aktionærernes skat. I forvejen har den socialdemokratiske regering siden august 1976 nedsat aktionærernes skat af deres kuponklipperi, dividender, fra en marginalskat på ca. 65 pct. til ca. 50 pct., og som man må forstå ministerens redegørelse, vil han yderligere udbygge dette skattegodtgørelsessystem og sætte det ned til måske 30 pct.

Derudover vil man altså sørge for, at nogle af dem, der spekulerer i indeksobligationer og lavt forrentede statsobligationer, yderligere skal have et cementeret skatteparadis. Det er dem, man begunstiger, og de, der virkelig gør en indsats, de, der laver et stykke arbejde, skal straffes, for nogle skal jo betale for disse enorme ødslerier, som præger det offentliges økonomiske virkemåde her i disse år. Det er en skævhed, som er indbygget i ministerens forslag, og som gør det aldeles urimeligt.

Dér er det, fremskridtspartiet siger: vi skal først og fremmest have et socialt skattesystem, hvor vi forhøjer bundfradraget, hvor vi forhøjer eksistensminimum, og hvor vi bruger pengene på at hjælpe de socialt svagt stillede og ikke går kapitalisternes ærinde, sådan som ministerens forslag så ganske aldeles udpræget er udtryk for. Fy fjø!

Bollmann (CD):

Den betænkning fra det såkaldte Thorkil Kristensen-udvalg, som ligger til grund for ministerens redegørelse her i dag, har jo været ventet med både frygt og spænding igennem nogen tid. Indledningsvis synes jeg, man må konstatere, at betænkningen har gennemhullet en række af de planer og udtalelser, vi gennem det sidste halvandet års tid har hørt fra ministerens side om, hvilke ændringer han kunne forestille sig i forbindelse med en skattereform. Vi har også med interesse i CD bemærket, at et medlem af udvalget mener, at betænkningen ikke uden videre kan anvendes som grundlag for lovgivning. Det er vi egentlig ganske enige i. Det har dog ikke forhindret ministeren i at komme med en række planer i denne redegørelse. Udvalgets konklusioner er vendt og drejet og altså nu i form af redegørelsen taget til indtægt for ideologiske tanker om pensionsbeskatning og ændring af rentefradragsretten.

Jeg skal nok lade være med at dvæle for længe ved det historiske i forbindelse med udvalgets tilblivelse – det husker de fleste – men jeg vil gerne understrege, at netop beskatning af pensioner og begrænsning af rentefradragsretten har været to helt afgørende spørgsmål for CD i det i øvrigt på mange andre områder fornuftige samarbejde, vi havde med regeringen i 1980 og 1981. Sammen med stop for ØD- og OD-planer satte CD